

УДК 35.075.5-027.555(477):004.67(094)

*Д. М. Тюріна,
д. держ. упр., доцент,
доцент кафедри економіки та публічного управління,
Національний аерокосмічний університет "Харківський авіаційний інститут"
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1506-5849>
Н. М. Карпеко,
к. держ. упр., доцент,
доцент кафедри економіки та публічного управління,
Національний аерокосмічний університет "Харківський авіаційний інститут"
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9091-1646>
К. С. Балабушкін,
здобувач вищої освіти "Магістр",
Національний аерокосмічний університет "Харківський авіаційний інститут"
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-6866-0180>*

DOI: 10.32702/2306-6814.2025.24.303

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

*D. Tiurina,
Doctor of Science in Public Administration, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Economics and Public Administration,
National Aerospace University "Kharkiv Aviation Institute"
N. Karpeko,
PhD in Public Administration, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Economics and Public Administration,
National Aerospace University "Kharkiv Aviation Institute"
K. Balabushkin,
Master's Degree Candidate, National Aerospace University "Kharkiv Aviation Institute"*

REGULATORY AND LEGAL FOUNDATIONS OF DIGITAL TRANSFORMATION IN PUBLIC ADMINISTRATION IN UKRAINE

У статті проаналізовано сучасний стан цифрової трансформації публічного управління в Україні та визначено ключові тенденції її розвитку. Встановлено, що цифровізація поступово переходить від точкової автоматизації окремих адміністративних процедур до формування цілісної моделі цифрової держави, заснованої на принципах відкритості, прозорості та орієнтації на потреби громадян. Підкреслено, що нормативно-правова база є визначальним інструментом упровадження електронних сервісів, цифрової ідентифікації, функціонування державних реєстрів та системи електронного документообігу. Зазначено, що концепція "Держава в смартфоні" сприяла прискоренню цифрової модернізації та суттєво змінила характер взаємодії між владою, бізнесом і суспільством. Обґрунтовано важливість розвитку цифрових компетентностей службовців, кібербезпеки, а також управлінських підходів нового типу, які базуються на

аналітиці даних та інноваційних технологіях. Доведено, що цифрова трансформація виступає стратегічним чинником підвищення ефективності публічного сектору та інтеграції України в європейський цифровий простір.

The article examines the current state and key trends of digital transformation of public administration in Ukraine. It is established that modern governance is undergoing a transition from traditional hierarchical and paper-based administrative models toward digital, data-driven and user-oriented formats of interaction between the state, citizens and business. Digital transformation has evolved from an optional innovative component into a strategic imperative driven by global technological acceleration, security challenges, European integration processes and growing public expectations for transparency, accessibility, and efficiency of public services. The analysis demonstrates that the development of the regulatory framework has become a crucial foundation for implementing electronic identification, trusted digital services, interoperability of state registers and scaling digital public service delivery. It is noted that the national initiative "State in a Smartphone" has significantly accelerated the practical implementation of digital solutions, ensuring the transition to seamless electronic services, mobile governance tools and proactive service delivery models.

The study highlights that digital transformation should not be reduced to automation of existing bureaucratic procedures but requires a systemic redesign of organisational structures, management models, data governance, interagency coordination and legal compliance. Special attention is given to the need to strengthen digital competences among civil servants, promote cybersecurity culture, and ensure the legal validity of digital interactions. It is emphasized that effective digital governance is essential for enhancing institutional capacity, accountability, resilience and public trust, especially in the context of war, recovery and European integration. The findings underline the necessity for further interdisciplinary research aimed at evaluating the effectiveness of digital policy instruments, improving regulatory mechanisms and developing sustainable models for the digital evolution of public administration in Ukraine.

Ключові слова: цифровізація, цифрова держава, публічне управління, цифрові послуги, електронні реєстри, нормативно-правове забезпечення, органи місцевого самоврядування, євроінтеграція.

Key words: digitalization, digital state, public administration, digital services, electronic registers, legal and regulatory framework, local self-government authorities, European integration.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Сучасний етап розвитку публічного управління характеризується переходом від традиційних адміністративних моделей до цифрових форматів взаємодії між державою, громадянами та бізнесом. Цифрова трансформація перестала бути факультативним інноваційним напрямом — вона набула статусу стратегічної необхідності, зумовленої глобальними викликами, стрімким технологічним розвитком та зростанням суспільних очікувань щодо прозорості, швидкості й доступності державних послуг. Попри активне впровадження цифрових рішень у публічному секторі, цифровізація й досі нерідко ототожнюється лише з автоматизацією окремих процедур, що звужує її зміст і обмежує трансформаційний потенціал.

Відтак актуальність проблеми полягає у переході від фрагментарних та формальних цифрових рішень до системної моделі цифрової держави, заснованої на розвитку цифрових компетентностей, міжвідомчій інтеграції, ефективному нормативно-правовому за-

безпеченні та створенні єдиної цифрової інфраструктури.

З наукового погляду цифрова трансформація публічного управління є складним міждисциплінарним явищем, що перебуває на перетині державного управління, інформаційних технологій, права, соціології та економіки. Вона потребує оновлення теоретичних підходів до ролі держави в цифрову епоху, формування нових моделей взаємодії "держава — громадянин — бізнес" і переосмислення компетентностей державного апарату.

З практичного боку цифрова трансформація виступає ключовою умовою підвищення ефективності, прозорості та стійкості публічного управління, особливо в умовах воєнних викликів і майбутньої відбудови України. Її впровадження сприяє зниженню адміністративних бар'єрів, мінімізації корупційних ризиків, забезпеченню доступу до державних послуг незалежно від місця проживання та розвитку цифрової економіки й відкритого врядування.

Таким чином, постановка проблеми цифрової трансформації має важливе значення як для розвитку наукової думки, так і для формування практичних механізмів

модернізації держави. Її вирішення безпосередньо пов'язане з підвищенням конкурентоспроможності України, інтеграцією до європейського цифрового простору та побудовою нової моделі взаємодії держави і суспільства, заснованої на принципах відкритості, інклюзивності та технологічної інноваційності.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проблематика цифрової трансформації публічного управління останніми роками стала об'єктом активного наукового аналізу українських дослідників. Значний внесок у формування теоретичних засад цифровізації державного сектору зробили Н. Сорокіна, С. Квітка, В. Корсун, Ю. Магиляс, які розглядають цифрову трансформацію як ключовий чинник модернізації системи державного управління та переходу до сервісно-орієнтованої моделі держави [13; 12]. У їхніх дослідженнях акцентовано увагу на змінах управлінських підходів, реорганізації процесів надання публічних послуг, інтеграції електронних реєстрів та розвитку екосистеми цифрових сервісів. Науковці визначають цифровізацію як один із системних елементів інституційної модернізації держави, що впливає на ефективність, прозорість та підзвітність публічного управління.

Окремий напрям наукових досліджень становлять праці М. Засухи, у яких підкреслюється значення використання цифрових платформ, алгоритмізації управлінських рішень та впровадження інструментів електронної демократії [11]. Дослідник трактує цифрову трансформацію як комплексний соціально-технологічний процес, що змінює не лише інструменти, а й зміст та логіку функціонування держави.

Дослідження та напрацювання українських науковців становлять важливу теоретичну основу у сфері впровадження цифрових технологій у систему публічного управління. Разом із тим питання цифровізації та цифрової трансформації залишаються актуальними й потребують поглибленого наукового аналізу, оскільки темпи технологічного розвитку зумовлюють постійну зміну підходів, інструментів та управлінських моделей. Це визначає необхідність подальших всебічних досліджень, спрямованих на розкриття змісту цифрової трансформації, оцінювання її впливу на ефективність публічного управління та формування сучасної моделі цифрової держави.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою статті є аналіз теоретичних засад і нормативно-правового забезпечення цифрової трансформації публічного управління в Україні та визначення ключових напрямів її впровадження.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Цифрова трансформація публічного управління у сучасних дослідженнях трактується як комплексне та системне перетворення механізмів функціонування органів державної влади на основі цифрових технологій, що передбачає не лише переведення існуючих процесів в електронний формат, а й перегляд управлінських підходів, організаційної культури, моделей взаємодії з

громадянами та бізнесом, а також трансформацію змісту публічних послуг для забезпечення їх зручності, доступності та орієнтації на користувача.

Згідно з позицією українських науковців, цифрова трансформація має ширший зміст, ніж цифровізація, оскільки не зводиться до автоматизації управлінських процесів, а передбачає створення принципово нової моделі державного управління, побудованої на принципах відкритості, сервісності, проактивності та мобільності. Так, М. Засуха визначає цифрову трансформацію як "комплексний підхід, заснований на впровадженні нових інформаційних технологій, що створюють нові можливості підвищення ефективності державного управління", підкреслюючи її роль у підвищенні прозорості, ефективності та залученні громадян до прийняття управлінських рішень [11].

У наукових працях С. Квітки, В. Корсуна та Ю. Магиляса цифрова трансформація публічного управління розглядається як глобальний тренд, що змінює моделі державного управління, формує нову логіку взаємодії органів влади зі стейкхолдерами та впливає як на процеси, так і на результати управління [12]. Дослідники виділяють дві ключові площини її впливу: внутрішню — трансформацію процедур, бізнес-процесів і управлінських функцій, та зовнішню — зміну форматів і каналів надання публічних послуг, зокрема шляхом використання цифрових платформ, реєстрів та інструментів електронної демократії.

Позицію щодо зміни концептуальних підходів до публічного управління підтримують також Н. Сорокіна та В. Філатов, підкреслюючи, що цифровізація не є лише технічним процесом, а означає трансформацію способів мислення, комунікацій та організації управлінських рішень [13]. Науковці зазначають, що цифрові технології виступають інструментом модернізації управлінських практик, сприяючи підвищенню якості, відкритості та ефективності публічних послуг, що передбачає поступовий перехід до інноваційних управлінських моделей.

Узагальнюючи наукові підходи, поняття цифрової трансформації публічного управління можна сформулювати так: цифрова трансформація публічного управління — це стратегічний процес глибокої модернізації системи державного управління на основі цифрових технологій, що включає зміну управлінських моделей, оптимізацію бізнес-процесів, перегляд ролі держави у взаємодії з суспільством та створення персоналізованих, проактивних і доступних цифрових публічних послуг з метою підвищення ефективності, прозорості та довіри громадян.

Формування ефективного механізму цифрової трансформації публічного управління в Україні значною мірою залежить від наявності комплексної, системної та сучасної нормативно-правової бази. Саме вона створює правові рамки, принципи, гарантії та механізми впровадження цифрових технологій в діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування.

За останнє десятиліття в Україні сформовано розгалужену систему законодавчих і підзаконних актів, що реалізують концепцію "електронної" та "цифрової" держави. Аналіз цієї бази дає змогу оцінити рівень готовності державного апарату до глибоких трансформацій-

Таблиця 1. Базові законодавчі акти України у сфері цифрових технологій

Назва законодавчого акту	Основне призначення
Закон України «Про електронні довірчі послуги» від 05 жовтня 2017 р. № 2155-VIII	Гармонізував національне законодавство з Регламентом ЄС eIDAS, запровадивши сучасну модель цифрової ідентифікації. Закон визначив правовий статус кваліфікованого електронного підпису, електронної печатки, засобів електронної ідентифікації, у тому числі мобільного підпису та відеоідентифікації, що забезпечують юридичну достовірність цифрових транзакцій.
Закон України «Про публічні електронні реєстри» від 18 листопада 2021 р. № 1907-IX	Визначив єдині правила створення, ведення, модернізації та взаємодії між публічними електронними реєстрами. Запровадив концепцію базових реєстрів, принципи сумісності, уніфікованості даних та функціонування Єдиного державного вебпорталу електронних послуг, що забезпечує інтероперабельність державних цифрових систем.
Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22 травня 2003 року № 851-IV	Створив правові засади функціонування електронних документів, надавши їм юридичну силу, еквівалентну паперовим документам, за умови належної електронної автентифікації. Визначив основні поняття, структуру, порядок обігу електронних документів та можливість використання електронного підпису в офіційних комунікаціях.

Джерело: сформовано на основі [2; 3; 6].

них змін. Ця система має чітку ієрархію і спирається на фундаментальні конституційні принципи, які визначають межі та гарантії цифровізації. Тому логічно розпочати розгляд нормативно-правової бази саме з конституційного рівня.

Правову основу становить багаторівнева система нормативно-правових актів, що починається з Конституції України. Ключові конституційні норми: ст. 32 — право на недоторканність приватного життя та захист персональних даних; ст. 34 — право на свободу думки і слова, на вільне збирання, зберігання, використання і поширення інформації; ст. 40 — право на звернення до органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Ці положення створюють баланс між ефективністю державного управління та захистом прав і свобод людини в цифровому середовищі.

Конституційні норми створюють лише загальні рамки та гарантії. Для того, щоб цифрові технології стали реальним інструментом щоденного публічного управ-

ління, потрібні спеціальні закони, які надають юридичну силу електронним документам, забезпечують безпечну ідентифікацію громадян і створюють єдину інфраструктуру державних реєстрів.

Саме на цьому рівні сформовано "несучу конструкцію" української цифрової держави. Центральне місце посідають закони, що регулюють електронний документообіг, електронну ідентифікацію та довірчі послуги (таблиця 1).

Аналіз наведених законодавчих актів свідчить, що нормативно-правове забезпечення цифрової трансформації в Україні має системний характер і охоплює ключові інструменти цифрової держави: електронні документи, електронну ідентифікацію, довірчі послуги та публічні електронні реєстри. Ці закони створюють юридичні умови для переходу від фрагментарних цифрових рішень до комплексної інтегрованої цифрової інфраструктури, що забезпечує правову визначеність, сумісність даних, довіру до електронних транзакцій і можливість масштабування цифрових сервісів для громадян і бізнесу.

Після формування базових юридичних засад функціонування електронних документів, довірчих послуг та публічних реєстрів, наступним необхідним етапом стало створення нормативної архітектури, яка забезпечує захист персональних даних, інформаційну безпеку та прозорість діяльності органів влади. Цей напрям правового регулювання є критично важливим, оскільки цифрова держава може бути ефективною лише за умови довіри громадян до способів обробки даних, захисту інформації та гарантій відкритості й підзвітності державних інституцій. Саме тому в Україні паралельно розвивалося законодавство у сферах приватності, кіберзахисту та доступу до публічної інформації (таблиця 2).

Сукупність цих нормативно-правових актів формує основу довіри користувачів до цифрової держави, оскільки забезпечує захист персональних даних, інформаційну безпеку та відкритість діяльності органів влади. Таким чином, безпека, конфіденційність та прозорість виступають невід'ємними елементами функціонування цифрової екосистеми України та визначальними умовами успішної цифрової трансформації публічного управління.

Сформована нормативно-правова база створює юридичний фундамент цифрової держави, однак для її практичного впровадження необхідні інструменти стратегічного планування, які визначають пріоритети, етапи, очікувані результати та індикатори ефективності. Саме стратегічні та програмні документи забезпечують узгодження законодавчих норм із довгостроковими політиками цифрового розвитку та конкретизують механізми їх реалізації на державному, регіональному та секторальному рівнях.

Вони виконують роль дорожньої карти цифрової трансформації, перетворюючи

Таблиця 2. Законодавство України у сфері захисту даних, кібербезпеки та відкритості

Назва законодавчого акту	Основне призначення
Закон України «Про захист персональних даних» від 01 червня 2010 р. № 2297-VI	Встановлює права суб'єктів персональних даних, принципи їх обробки та створює нормативну основу для подальшої імплементації стандартів GDPR.
Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 13 січня 2011 р. № 2939-VI	Запроваджує політику відкритих даних, зобов'язує органи влади до доступності й прозорого оприлюднення інформації у форматах, придатних для повторного використання.
Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» від 05 жовтня 2017 р. № 2163-VIII	Визначає національну систему кібербезпеки, регулює захист критичної інфраструктури та порядок реагування на кіберінциденти.

Джерело: сформовано на основі [2; 3; 6].

визначені законом принципи на практичні інструменти управління цифровими змінами, стандарти сервісів та обов'язкові вимоги до державних органів, бізнесу та громадян. У цьому контексті ключові стратегічні орієнтири цифрової трансформації України відображено у таблиці 3.

Наведені нормативні документи відображають еволюцію державної цифрової політики України: від початкового формування правового та інфраструктурного підґрунтя до стратегічного планування, спрямованого на масштабну трансформацію суспільства, економіки та державного управління відповідно до європейських цифрових стандартів. Разом вони формують цілісну систему стратегічного управління цифровим розвитком держави, що забезпечує узгодженість цифровізації з національними пріоритетами модернізації, конкурентоспроможності та інтеграції у європейський цифровий простір.

Важливе місце у формуванні сучасної моделі цифрової державності України займає концептуальна рамка "Держава в смартфоні", проголошена у 2019 році як ключова політична ініціатива цифрової трансформації. На відміну від формально затверджених стратегічних документів, ця концепція не представлена окремим нормативно-правовим актом, проте стала ідеологічною основою низки законодавчих, організаційних та технологічних рішень, що реалізуються через діяльність Міністерства цифрової трансформації України. Її практичне втілення відбулося шляхом запуску екосистеми цифрових публічних сервісів, зокрема мобільного застосунку та порталу "Дія", впровадження цифрової ідентифікації, реєстрової інтероперабельності та принципу "once only", згідно з яким органи влади не мають права повторно вимагати інформацію, вже наявну у державних реєстрах.

Реалізація концепції в практичній площині проявилася у запровадженні цифрових документів, юридично рівнозначних паперовим (електронні паспорт громадянина, посвідчення водія, реєстраційний документ транспортного засобу), запуску послуг із реєстрації бізнесу та ФОП онлайн за кілька хвилин, автоматичного призначення соціальних виплат, отримання дозволів та витягів без відвідування установ. Також важливими результатами стали запуск eМаляtko, сервісів автоматичного оформлення допомог для ВПО, електронної черги на соціальні послуги, а також впровадження цифрових освітніх платформ і електронних медичних карт у межах eHealth. Таким чином, концепція "Держава в смартфоні" стала каталізатором переходу від традиційної, бюрократичної моделі публічного управління до сервісного, мобільного та орієнтованого на користувача формату цифрової держави.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Цифрова трансформація публічного управління в Україні є об'єктивною необхідністю та стратегічним

Таблиця 3. Ключові стратегічні та програмні документи (2018–2030 рр.)

Назва документу	Основні цілі та завдання
Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки (розпорядження КМУ № 67-р від 17.01.2018)	Забезпечення модернізації економіки через цифровізацію секторів; розвиток цифрової інфраструктури, електронних сервісів та відкритих даних; формування нормативних, інституційних та організаційних передумов для переходу до цифрової економіки; стимулювання інновацій, цифрових технологій та електронної комерції.
Концепція розвитку цифрових компетентностей (розпорядження КМУ № 167-р від 03.03.2021)	Підвищення цифрової грамотності громадян, державних службовців, педагогів та працівників економічних секторів; створення національної рамки цифрових компетентностей; запровадження інструментів оцінювання та сертифікації (зокрема Цифрограм); скорочення цифрового розриву та формування інклюзивного доступу до цифрових сервісів.
Стратегія цифрового розвитку інноваційної діяльності України до 2030 року (розпорядження КМУ № 1351-р від 31.12.2024)	Розвиток інноваційної екосистеми та технологічного підприємництва; підтримка R&D, впровадження штучного інтелекту, роботизації, хмарних технологій та високотехнологічних рішень; інтеграція українського цифрового простору до Digital Single Market та міжнародних технологічних ринків; формування умов для цифровізацій кластерів, стартапів, науково-технологічних парків та інноваційної інфраструктури.
Стратегія розвитку сфери електронних комунікацій України до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2025-2027 роках (розпорядження КМУ № 546-р від 04.06.2025)	Забезпечення розвитку сучасної телекомунікаційної інфраструктури (включно з 5G), розширення широкосмугового доступу до Інтернету, цифрової доступності міських та сільських територій; підвищення рівня кіберстійкості та захищеності цифрових мереж; підтримка стандартів інтероперабельності та ринку електронних комунікацій відповідно до норм ЄС.

Джерело: сформовано на основі [7; 8; 9; 10].

напрямом модернізації держави в умовах соціальних, економічних і технологічних змін. Проведений аналіз показав, що цифровізація уже перейшла від етапу точкових ініціатив до цілісної системної моделі розвитку цифрової держави, яка охоплює нормативне регулювання, інституційну організацію, цифрові компетентності та впровадження сервісно-орієнтованих підходів у взаємодії між державою, громадянами та бізнесом.

Нормативно-правова база створила фундаментальні умови для впровадження електронного документообігу, цифрової ідентифікації, функціонування електронних реєстрів, забезпечення захисту персональних даних і кібербезпеки. Стратегічні документи державної політики, включно з концепціями та національними програмами, сформували довгострокові пріоритети, визначили індикатори цифрового розвитку та спрямували державне управління на відповідність європейським цифровим стандартам.

Реалізація ініціативи "Держава в смартфоні" та запуск екосистеми сервісів "Дія" продемонстрували, що цифрові рішення здатні суттєво змінити модель публічного управління та підвищити якість надання державних послуг. Водночас цифрова трансформація вимагає не лише технологічних інструментів, а й зміни управлінської культури, компетентностей державних службовців, інтероперабельності даних та сталого розвитку цифрової інфраструктури.

Таким чином, цифрова трансформація є не одноразовою реформою, а довготривалим процесом, що вимагає системного підходу, міжгалузевої взаємодії та орієнтації на потреби користувача; виступає стратегічним чинником модернізації публічного сектору та інтеграції України до європейського цифрового простору.

Подальші наукові дослідження мають бути спрямовані на оцінювання ефективності цифрових рішень, розроблення моделей управління змінами, вивчення впливу цифровізації на інституційний розвиток держави та зміцнення довіри громадян до цифрового врядування.

Література:

1. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 р. № 2939-VI. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 32. Ст. 314.
2. Про електронні довірчі послуги: Закон України від 05.10.2017 р. № 2155-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2018. № 5. Ст. 31.
3. Про електронні документи та електронний документообіг: Закон України від 22.05.2003 р. № 851-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 36. Ст. 275.
4. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-VI. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 34. Ст. 481.
5. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України: Закон України від 05.10.2017 р. № 2163-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2017. № 45. Ст. 403.
6. Про публічні електронні реєстри: Закон України від 18.11.2021 р. № 907-IX. Відомості Верховної Ради України. 2022. № 7. Ст. 48.
7. Про схвалення Концепції розвитку цифрових компетентностей та затвердження плану заходів з її реалізації: розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.03.2021 р. № 167-р. Офіційний вісник України. 2021. № 23. С. 142—149.
8. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018—2020 роки: розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.01.2018 р. № 67-р. Офіційний вісник України. 2018. № 11. С. 52—58.
9. Про схвалення Стратегії цифрового розвитку інноваційної діяльності України до 2030 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 31.12.2024 р. № 1351-р. Офіційний вісник України. 2025. № 4. С. 21—29.
10. Про схвалення Стратегії розвитку сфери електронних комунікацій України до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2025-2027 роках: розпорядження Кабінету Міністрів України від 04.06.2025 р. № 546-р. Офіційний вісник України. 2025. № 18. С. 64—75.
11. Засуха М. В. Сутність цифрової трансформації публічного управління // Public Management: Theory and Practice. 2024. № 12 (2). URL: <https://reicst.com.ua/pmtl/article/view/2024-12-02-04> (дата звернення: 22.11.2025).
12. Квітка С., Корсун В., Магиляс Ю. Цифрова трансформація публічного управління: перспективні напрямки досліджень // Аспекти публічного управління. 2024.

№ 12 (3). С. 50—58. URL: <https://aspects.org.ua/index.php/journal/article/view/1081> (дата звернення: 22.11.2025).

13. Сорокіна Н., Філатов В. Цифровізація публічного управління в Україні: теоретичний аспект // Аспекти публічного управління. 2025. Т. 13, № 1. С. 77—81. DOI: <https://doi.org/10.15421/152509>. дата звернення: 22.11.2025).

References:

1. Verkhovna Rada of Ukraine (2011), The Law of Ukraine "On access to public information", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 32, Art. 314.
 2. Verkhovna Rada of Ukraine (2018), The Law of Ukraine "On electronic trust services", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 5, Art. 31.
 3. Verkhovna Rada of Ukraine (2003), The Law of Ukraine "On electronic documents and electronic document flow", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 36, Art. 275.
 4. Verkhovna Rada of Ukraine (2010), The Law of Ukraine "On protection of personal data", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 34, Art. 481.
 5. Verkhovna Rada of Ukraine (2017), The Law of Ukraine "On basic principles of cybersecurity of Ukraine", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 45, Art. 403.
 6. Verkhovna Rada of Ukraine (2022), The Law of Ukraine "On public electronic registers", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 7, Art. 48.
 7. Cabinet of Ministers of Ukraine (2021), Resolution "On approval of the Concept for development of digital competencies and plan of its implementation", Ofitsiyni Visnyk Ukrainy, vol. 23, pp. 142—149.
 8. Cabinet of Ministers of Ukraine (2018), Resolution "On approval of the Concept for development of digital economy and society 2018—2020", Ofitsiyni Visnyk Ukrainy, vol. 11, pp. 52—58.
 9. Cabinet of Ministers of Ukraine (2025), Resolution "On approval of the Strategy for Digital Development of Innovation Activity in Ukraine until 2030", Ofitsiyni visnyk Ukrainy, vol. 4, pp. 21—29.
 10. Cabinet of Ministers of Ukraine (2025), Resolution "On approval of the Strategy for Development of the Electronic Communications Sector of Ukraine until 2030 and approval of the operational action plan for its implementation in 2025—2027", Ofitsiyni visnyk Ukrainy, vol. 18, pp. 64—75.
 11. Zasukha, M.V. (2024), "The essence of digital transformation of public administration", Public Management: Theory and Practice, vol. 12, no. 2, available at: <https://reicst.com.ua/pmtl/article/view/2024-12-02-04> (Accessed 22 November 2025).
 12. Kvitka, S., Korsun, V. and Mahylias, Yu. (2024), "Digital transformation of public administration: promising directions of research", Aspekty publichnoho upravlinnia, vol. 12, no. 3, pp. 50—58, available at: <https://aspects.org.ua/index.php/journal/article/view/1081> (Accessed 22 November 2025).
 13. Sorokina, N. and Filatov, V. (2025), "Digitalisation of public administration in Ukraine: theoretical aspect", Aspekty publichnoho upravlinnia, vol. 13, no. 1, pp. 77—81, doi: <https://doi.org/10.15421/152509> (Accessed 22 November 2025).
- Стаття надійшла до редакції 27.11.2025 р.*